

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ
Προπληρωτικά.

Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 12.
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν » 15.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πανταζῆ
καὶ ἐκδίδεται ὑπὸ αὐτοῦ καὶ
διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα
δοσοληψία αὐτῆν ἀφορῶσα.
Τιμὴ καταχωρίσεως ἀγγέλων
λεπτά 15 ὁ στίχος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΙΔΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΟΤΗΛΗΣ).

Ἐὰν ἦς φιλομαθής, ἔση καὶ πολυμαθής. (ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

Ἀθήνησι, τῆ 31 Ἰανουαρίου 1856.

ΔΙ ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυ-
δρομίων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρά τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησικ. Προξένοις καὶ
τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ
ἐκδοτοῦ.

Ἐκδίδεται τετρακίς τοῦ
μηνός.

Προτιθέμενοι νὰ καταχωρίζωμεν ἐνίοτε ἐν τῇ ἐφημερίδι ἡμῶν ἀρ-
χαῖα παροιμίας μετ' ἐξηγήσεων αὐτῶν ἐπίσης ἀρχαίων, καὶ προσέτι
νὰ παραθέτωμεν τὰς πρὸς αὐτὰς ἀντιστοιχούσας νεωτέρας, προτάττομεν
ὡς εἰσαγωγὴν εἰς αὐτὰς τὴν ἐξῆς δικτριδὴν, ἔργον καθηγητοῦ τοῦ ὀθω-
νείου Πανεπιστημίου διαπρέποντος ἐπὶ πολυμαθείᾳ καὶ κρίσει, δημο-
σιευθεῖσαν καὶ ἄλλοτε διὰ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ἑρμηνιστοῦ, περιοδικοῦ φιλο-
λογικοῦ σπανιωτάτου ἤδη καταστάτος.

Περὶ τῶν παροιμιῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Τὰ ἄξια τοῦ λαοῦ ἐκφράζουσιν ἀφελῶς τὸ πνεῦμα καὶ τὸν
χαρακτήρα τῆς ποιήσεως ἐκάστου ἔθνους· αἱ παροιμίαι ἐκ τοῦ
ναντίου παριστάνουσι τὰ εἰς τὸ ἔθνος ἐνυπάρχοντα φιλοσοφικά
στοιχεῖα, ἐφόσον λογισμὸς, σκέψις, κρίσις καὶ ἐν γένει ἡ τῆς
διανοίας ἐνέργεια ἀποτελοῦσι τῆς φιλοσοφίας τὴν βᾶσιν. Ἡ σο-
φία τῶν ἀρχαίων ἡγάπα πολὺν χρόνον νὰ ἐκφράζηται διὰ τοιούτων
ἀπλῶν ῥήσεων. Ὅτε τὰ ἔθνη, διατελοῦντα ἐτι εἰς κατάστασιν
διανοητικῆς νηπιότητος καὶ ὑποκείμενα εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς
φυσικῆς ἀνάγκης, ἔζων κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς περικυκλούσης
αὐτὰ φύσεως, ἢ ὑπὸ τὴν αὐθεντιαν πατροπαραδότων ἠθῶν καὶ
ἐθίμων ἐντὸς στενοῦ κύκλου ἐνοιῶν καὶ γνώσεων, αἱ τοιαῦται
ῥήσεις, τὰς ὁποίας ἐπρόφερον εἰς τὸ κοινὸν καθαρῶτερα τις
συναίσθησις ἐκαστοῦ καὶ νοῦς πρακτικώτερος, ἔπρεπε νὰ φαίνω-
νται ὡς αἰφνιδία τις λάμψις, καθότι δι' αὐτῶν ἐξηγεῖτο ὅ,τι μέχρι
τοῦδε ἐπράττετο ἄνευ λογισμοῦ, ἢ περιείχετο εἰς αὐτὰς βιωτικόν
τι γνωμικόν, τὸ ὅποιον εἰς δυσχερεῖς περιστάσεις ἐδύνατο νὰ χρη-
σιμεύσῃ ὡς ὑποθήκη καὶ παραίνεσις, ἢ ὡς γενικὸς τοῦ βίου κανὼν.
Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχεδὸν ἐδίδασκον οἱ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν
τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος γνωστοὶ ἄνδρες καὶ μετέδιδον
τοὺς καρποὺς τῆς σκέψεως καὶ ἐμπειρίας των. Ἀλλὰ καὶ ἂν πα-
ραβλέψωμεν τὴν πρὸς τὸν πρακτικὸν βίον αὐτῶν ὠφέλειαν, αἱ
παροιμίαι θεωροῦμεναι ὑπὸ ἱστορικὴν ἐποψίν συντελοῦσιν ὄχι
μικρὸν πρὸς γνῶσιν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς κατὰ
καιρὸν παιδείας ἐκάστου ἔθνους. Εἰς αὐτὰς εὐρίσκονται συχνό-
τατα τὰ σπέρματα καὶ αἱ ἀρχαὶ πεποιθήσεων καὶ δοξασίων, ὑπὸ
τῶν ὁποίων προσδιορίζονται τὰ κυριώτερα τοῦ βίου φαινόμενα·
εἰς αὐτὰς περιέχονται οἱ λόγοι τῆς πολιτικῆς, ἠθικῆς καὶ ἐν
μέρει καὶ τῆς θρησκείας τοῦ ἔθνους· εἰς αὐτὰς πολλάκις διατη-
ροῦνται ἀναμνήσεις σπουδαίων ἱστορικῶν συμβάντων, παρέχουσαι
ἀποδείξεις περιέργους, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν τὰ συμβάντα
ἐκείνα ἐθεωρήθησαν, καὶ ὁποῖαν κρίσιν ἔκαμνον περὶ αὐτῶν ἑ-
λευταῖον εἰς τὰς παροιμίας εὐρίσκωμεν παντοίας διασαφῆσεις
περὶ ἠθῶν, ἐθῶν, ἐθίμων καὶ ἐπιτηδευμάτων τοῦ ἔθνους.

Ὅλας τὰς πολυεεῖδας ταύτας καὶ ἐπαγωγὰς ἰδιότητος ἐνώ-
νουσιν εἰς ἑαυτὰς, εἰς ἀνώτερον μάλιστα βαθμὸν, αἱ ἑλληνικαὶ
παροιμίαι. Δὲν ὑπάρχει βεβαίως σπουδαία τις τοῦ ἀνθρωπίνου
βίου κατάστασις, κανὼν τῆς ἠθικῆς ἢ τῆς φρονήσεως, ἢ ἐξοχὸς
τις χαρακτήρ, περὶ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες νὰ μὴ εἶχον παροι-
μίαν ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Πολλάκις ὁ αὐτὸς στοχασμὸς εὐρί-
σκετο πολυεεῖδως καὶ διαφοροτρόπως ἐκπεφραγμένως. Αἱ πρὸς
τοῦτο εἰκόνες καὶ μεταφοραὶ ἐλήφθησαν ἀπὸ τῆν φύσιν αὐτῆν καὶ
τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τὸν κύκλον. Τὸ ἀστεῖον καὶ σοβαρὸν, αἱ
κοιναὶ καὶ ὑψηλαὶ ἐννοιαὶ εὐρίσκονται παντοιοτρόπως ἀνεμεμιγμέ-
ναι καὶ εἰς τὰς παροιμίας καθὼς ἐν γένει εἰς τοῦ Ἑλληνικοῦ
ἔθνους τὸν ἰδιάζοντα χαρακτήρα. Ὡς πρὸς τὴν συχνὴν αὐτῶν
χρῆσιν ἀρκεῖ νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι εἰς τοὺς Ἕλληνας ὑπᾶρχε κατ' οὐ-
σίαν πολλὴ μεγαλητέρα ἐνότης καὶ συγγένεια μετὰ τῆς παι-
δείας τῶν λεγομένων πεπαιδευμένων τῆς κοινωνίας τάξεως καὶ

τοῦ κοινοῦ λαοῦ, παρὰ εἰς τὰ νεώτερα τῆς Εὐρώπης ἔθνη, εἰς τὰ
ὅποια μετὰ τῶν δύο τούτων μερίδων παρατηρεῖται διαφορὰ
ιδιάζουσα. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ αἱ παροιμίαι δὲν ἦσαν περιο-
ρισμέναι εἰς μὴν τὴν μίαν τοῦ ἔθνους μερίδα, ἀλλ' ὑπᾶρχον εἰς
ὅλων τὰ στόματα. Ἀπόδειξις τούτου πρόχειρος καὶ ἐναργής
εἶναι ὁλόκληρος τῶν Ἑλλήνων ἡ φιλολογία. Κάνεις ἐκ τῶν δια-
φόρων χαρακτήρων τοῦ λόγου δὲν ἀπέφευγε τῶν παροιμιῶν τὴν
χρῆσιν, οὐδ' αὐτὸς ὁ φιλοσοφικός. Πόσον συχνὴ δὲν εἶναι ἡ χρῆσις
αὐτῶν εἰς τὸν Πλάτωνα; ἀλλ' ἴσως εἶπη τις, ὅτι εἰς αὐτὸν ὁ
διαλογικὸς τῆς συγγραφῆς τρόπος ἐπέτρεπε τὴν χρῆσιν αὐτῶν.
Πλὴν καὶ εἰς τὸ ἀστειρὸν, σοβαρὸν τοῦ Ἀριστοτέλους ὕφος αἱ
παροιμίαι δὲν εἶναι σπάνιαι, τοῦλάχιστον εἰς τὰ ἠθικὰ καὶ πολι-
τικὰ αὐτοῦ συγγράμματα βεβαίως πολλὰ συχνότεραι παρὰ εἰς
παρομοίου εἶδους τῶν νεωτέρων συγγράμματα· ὁ Ἀριστοτέλης
μάλιστα ἦτον ὁ πρῶτος ὅστις εἰς ἰδιαιτέρον σύγγραμμα ἐσύλλεξε
καὶ ἠρμήνευσεν ἑλληνικὰς παροιμίας. Τὸ αὐτὸ ἔκαμνον καὶ οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ Θεόφραστος καὶ Κλέαρχος ἐπιχειρήσαντες ἔργον
σύμφωνον μετὰ τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφικῆς αὐτῶν σχολῆς, τοῦ
νὰ παρατηρῆ καὶ περιγράψῃ τὸ ἐνεστὸς καὶ ὑπάρχον εἰς τὴν
φύσιν καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. Ἐκτὸς τούτων συνέταξαν
τοιαύτας συλλογὰς καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ὅλα
αὐτὰ τὰ συγγράμματα ἀπωλέσθησαν. Αἱ ὑπόλοιποι σημεριναὶ
πηγαί, ἐξ ὧν δυνάμεθα νὰ ἀρυσθῶμεν παροιμίας εἶναι, ἐκτὸς
τοῦ κύκλου ὁλοκλήρου τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, μεταγενέ-
στεροὶ τινες συγγραφεῖς, ὡς ὁ Ζηνόδοτος ἢ Ζηνόβιος, ὁ Διο-
γενειανὸς, ὁ Ἀποστόλιος, οἵτινες συνέταξαν ἐπιτομὰς τῶν προη-
γουμένων συλλογῶν, διατάξαντες καὶ ἐρμήνευσαντες αὐτὰς κα-
τὰ ἑκατοντάδας. Μέγα, ἀλλ' ἄτακτον ἄθροισμα παροιμιῶν ὑπάρ-
χει συσσωρευμένον εἰς τὸ γνωστὸν καὶ πολλάκις ἐκδοθὲν σύγ-
γραμμα τοῦ Ἑράσμου — Adagiorum Chiliares quatuor. Ἄλλ' ὁ-
μως τακτικὴ καὶ σύμμετρος συλλογὴ περιέχουσα μόνον τὰ οὐ-
σιώδη χαρακτηριστικώτερα καὶ ἀξιολογώτερα, καὶ περιορισμένη
εἰς παροιμίας ἀληθῶς τοιαύτας, μὴ παραδεχομένη δὲ ὡς ἡ τοῦ
Ἑράσμου, πᾶσαν ῥῆσιν καὶ τοι μὴ οὔσαν ἐν χρήσει ὡς παροι-
μίαν, ἀλλὰ περιέχουσαν μόνον ἐννοία ν τινα ἔχουσαν κάποιαν ἀ-
ναλογίαν, μετὰ τὰς παροιμίας τοιαύτη συλλογὴ δὲν ὑπάρχει μέχρι
τοῦδε. Ὁ σκοπὸς τῆς παρούσης διατριβῆς, τὴν ὁποῖαν ἠρανί-
σθημεν ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Ἑράσμου καὶ ἐκ τῶν συμμικτῶν
τοῦ Ζέλλου συγγραμμάτων, δὲν εἶναι πλήρης περὶ παροιμιῶν
πραγματεία καὶ συλλογὴ αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον κεφαλαίωδης τις
σκιαγραφία τοῦ πνεύματος καὶ χαρακτῆρος τῶν ἑλληνικῶν πα-
ροιμιῶν θέλωμεν δὲ ἐξετάσει τὴν ὑπάρχουσαν παροιμιακὴν ὕλην
κατὰ δύο τρόπους· πρῶτον θέλωμεν ἀναφέρει τινὰς, αἱ ὁποῖαι
κατὰ τὴν ἐννοιαν καὶ τὸ περιεχόμενον εἶναι ἀξιωματικῶν· ἔπει-
τα θέλωμεν παραθεῖαι ἀριθμὸν τινὰ ἐκ τῶν κατὰ τὸ εἶδος καὶ
τὴν λέξιν διακρινόμενων παροιμιῶν. (ἀκολουθεῖ)

Περὶ Ὑπάτων καὶ ὑπατείας παρὰ Ῥωμαίοις.

ὑπὸ Α. Σ. Β.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 147.)

Ἡ ἐγκατάστασις τῶν προαποδεδειγμένων ἤδη ὑπάτων ἐν
τῇ ἀρχῇ αὐτῶν συνωδεύετο μετὰ μεγίστης ἐπισημότητος
πρὶν τῆς αὐγῆς ἀνηρώτα ἐκαστος δι' ἑαυτὸν τοὺς οἰωνισμοὺς,
οἵτινες κατὰ τοὺς πρωίμους τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας χρό-
νους ἦσαν μεγίστης σπουδαιότητος, μετὰ ταῦτα ὁμοῦς κατέ-

στησαν άπλωος τύπος (24). Μετά τούτο επέστρεψεν οικάδε ο ύπατος, ένδεδυμένος την περιπόρρον τήθενον (toga praeterea) (25), και έδέχετο τās συγχαρητήριους τών φίλων αυτού και τών συγγλητικών εύχάς (26). Υπό τούτων δέ συνοδεύμενος, προς δέ και υπό πλήθος περιέρχων θεατών, ο ύπατος, ένδεδυμένος την ύπατικην αυτού έσθήτα, προέβαινεν έν πομπή εις τόν ναόν του Καπιτωλίου Διός, όπου δημοτελής θυσία έκ λευκομάλλων ταύρων προσήγετο τῷ θεῷ φαινεται δ' ότι και ο έλεφάντινος δίφρος (sella curulis), ως έμβλημα τῆς αρχῆς αυτού, προπορεύετο του ύπάτου κατά την πομπήν ταύτην [27]. Εκείθεν μετέβαινεν ή πομπή εις τό βουλευτήριον, όπου συνηγείρετο ή σύγκλητος υπό την προεδριάν του πρεσβυτέρου τών ύπάτων [28], και έλάλει τότε ούτος περί διαφόρων άντικειμένων, σπουδαιότητα προς τά τῆς πολιτείας έχόντων, όον περι ειρήνης ή πολέμου, διανομῆς έπαρχιών, τῆς γενικῆς του κράτους καταστάσεως, τών άπράκτων παρά Ρωμαίους ήμερῶν (feriae Latinae), και τών όμοίων (29). Κατά τās πρώτας δέ πέντε ήμέρας τῆς αρχῆς αὐτῶν ώφειλον να συγκαλέσωσι εκκλησίαν (concioum), και να όμώσωσι δημοσίῳ όρκον, δι' οὗ κατά τούς πρώτους χρόνους ύπεχρεούοντο να μη έπιτρέψωσι μηδέν να έπιβάλῃ εις την 'Ρώμην βασιλικήν έξουσίαν, κατά τούς μετά ταῦτα δέ χρόνους άπλωῶς να διατηρώσι τούς νόμους τῆς πολιτείας (in leges jurare) κατά την λαζην έπίσης τῆς αρχῆς αὐτῶν ώφειλον να όμώσωσι έτερον όρκον, όμολογούντες ότι πιστῶς ύπάρχουσαν τοίς νόμοις και οὐδέν κατά τών καθεστῶτων έπραξαν.

Μέχρι του 366 π. Χ. το ύπατικόν αξίωμα μόνον τοίς πατρι- κίοις ήν προσιτόν. Ότε όμως άπήρσαν οι πλεβήιοι παρά τών πατρικίων την σύνταξιν έγγράφου νόμου, βλέπομεν διακοπῆν το ύπατικόν αξίωμα κατά τό 454 π. Χ. έτος, και τούς δεκάνδρους (decemviro) αντικαταστήσαντας τούς ύπάτους (30) καταλυθείσης δέ τό 449 π. Χ. τῆς δεκαρχίας επανήλθε πάλιν το πρώτον πολι- τευμα και μετ' αυτού και ή ύπατική αρχή· τότε άπήρσαν οι πλεβήιοι εις τούς ύπάτων να ήναι έκ τῆς τάξεως αὐτῶν, ά- πεκρούθησαν όμως σφοδρότατα παρά τών πατρικίων· άλλ' ιδόντες επί τέλους και οι πατρικίοι ότι, αυξανομένης όσημέραι τῆς τών Πλεβήϊων ισχύος, διὰ τῆς δημοαρχικῆς πρό πάντων έξουσίας, άνωφελής και έπιβλαβῆς έως αὐτοίς ήθελεν άποδη πάσα πραιτέρω άντίστασις, ύπεχώρησαν έν μέρει εις την άπαί- τησιν τούτων, και οὕτω κατά τό 444 π. Χ. άποχωρίσαν- τες έργα τινα από τῆς ύπατικῆς αρχῆς ανέθηκαν αὐτά εις ίδίους άρχοντας, κληθέντας tribunos militum consulari potestate (31), εκλεξιμους άδικακρίτως έκ τε πλεβήϊων και πατρικίων. Η παρα- γώρησις αὐτῆ πολλὰ όλίγον ηύχαρίστησε τούς πλεβήϊους, και όλοις δυνάμει προσηπάθου άδικακρίτως να φθάσωσι το ύπατικόν αξίωμα· οὕτω τέλος, μετά πολυχρονίους και σοβαράς έριδας και διαμάχας μεταξύ πατρικίων και πλεβήϊων, τό 367 π. Χ. δι' ένός τών 4 Λικινίων Νόμων (32) καθηργήθη τό τών ύπα- τικῶν δημάρχων αξίωμα, και επανεκατέστη ή ύπατεία, προ- σιτή όμως πλέον άδικακρίτως πλεβήϊοις τε και πατρικίοις· συνε- πεία δέ του νόμου τούτου άμέσως τό επών έτος 366 εξέλεχθη πρώτος έκ τών πλεβήϊων ύπατος ο Δεύκιος Σέξτιος [33]. Και οὕτως όμως οι πατρικίοι προσεπάθου ν' άποκλείωσι τῆς ύπα- τείας τούς πλεβήϊους [34], μέχρις οὗ τό 342 π. Χ. ή επανά- στασις του έν Καπύη στρατου σύν τοίς άλλοις αὐτῆς επακο- λουθήμασιν επήνεγκε και την σταθεράν τῆς πλεβήϊκῆς ύπατείας

(24) Διονύς. Β'. 4, 6.
(25) Liv. xxi, 63.—Ov. ex Pont. iv, 4, 25.—Fast. I, 81.
(26) Δίων Κάτ. ΝΗ. 5.—Ov. ex Pont. iv, 4, 27, etc.
(27) Ov. άνωτ. iv, 4, 29, etc. 17. etc. Liv. xxi, 63. — Cicero de leg. Agrar. ii, 34.
(28) Liv. ix, 8.—Gell. Noctes Att. ii, 15.
(29) Τούτο δ' εκλάειτο: referre ad Senatam de rebus divinis ac humanis Liv. vi, I, ix, 8. xxxvii, 1.— Cicero ad Quir post Red 3.
(30) Τότε συνεστάθη ο δωδεκάδεστος Νόμος (Lex duodecim ta- bularum), περί τῆς συντάξεως του όποιου πρβλ. Liv. iii, 34, 37, 57.— και Διονύς. Γ'. 58, 59, 60..
(31) Υπατικῶν δημάρχων, ως καλεῖ αὐτούς ο Διονύσιος πρβλ. Liv. iv, I.
(32) Περί τῆς συντάξεως και τών περιεχομένων αὐτῶν βλ. Liv. vi, 35.
(33) Liv. vi, 42. vii, I.
(34) Liv. vii, 17, 18, 19, 22, 24, 28.—

εγκατάστασιν λέγεται μάλιστα ότι κατά τούς χρόνους τούτους έθεδῶθη άπίρσις τις τῆς εκκλησίας του δήμου (plebiscitum), όρζουσα ότι και άμφότεροι οι ύπατοι δύνανται να ήναι πλεβήιοι [35].— Άποπειράς όμως έκ μέρους τών πατρικίων προς άποκλεισμόν τών πλεβήϊων από τῆς ύπατείας άπαντῶμεν μέχρι του έτους 297 π. Χ. (36), άποτυχούσας όμως πάντοτε, και καθιερωθείσαν ως αρχήν έν τῷ 'Ρωμαϊκῷ πολιτεύματι, ότι άδύνατον είναι άμ- φότεροι οι ύπατοι να ήναι πατρικίοι (37).

Η ύπατεία έθεωρεῖτο έν τῇ δημοκρατίῳ ως τό άνώτατον αξίωμα και ή μέγιστη τιμή, ή δυναμένη ν' άποδοθῇ εις τινα (38), καθότι ή μὲν δικτατορία, ήν μὲν μείζον αξίωμα (maius imperium), δὲν ήτο όμως τακτική τις και κανονισμένη αρχή, ή δέ τιμητεία, και τοι εις μόνους ύπατικούς (39) διδομένη, οὐχ ήττον όμως ήλαττοῦτο τῆς ύπατείας κατά την ισχύν και την επί τών δημο- σίων πραγμάτων επιρροήν. Πρό του τέλους όμως τῆς δημοκρα- τίας και επί τών χρόνων ήδη του 'Ιουλιου Καίσαρος ή ύπατεία είχαν άπολέσει πᾶσαν αὐτῆς την σημασίαν και αξίαν· καθότι πολλὰκις βλέπομεν αὐτόν, όπως τιμήσῃ τούς φίλους του, παρα- κινούντα αὐτούς να έκλεχθῶσι ύπατοι, δι' όλίγους μήνας πολ- λάκις, και ένίοτε μάλιστα δι' όλίγας ώρας (40).

Η έξουσία τών ύπάτων κατ' αρχάς ήν έξ ολοκλήρου όμοία τῇ τών βασιλέων, εκτός μόνον ότι ήτο περιορισμένη εις ενιάυ- σιον χρόνου διάστημα, και τό τοίς βασιλείσιν άνατεθειμένον αξίωμα του άρχιερέως άπεσπάσθη, ως είπομεν, εὐθύς έν αρχῇ από τών ύπάτων και άνετέθη τῷ τῶν ιερῶν ή τῷ ιεροτελεσοῦντι βασιλεῖ (rex sacrorum ή rex sacrificulius). άλλ' οι μείζονες οιωνισμοί (aspiciua maiora) έμειναν οὐχ ήττον παρὶ τοίς ύπάτοις. Η βασιλική όμως αὐτῆ τών ύπάτων ισχύς ήλαττοῦθη βαθμηδόν υπό διαφόρων νόμων, και ίδίως διὰ τῆς εγκαταστάσεως τών δημάρχων, όν έρχον ήτο να προστατεύωσι τούς πλεβήϊους κατά τών άδικων και καταθλιπτικῶν διαταγῶν τών πατρικίων άρχόντων. Έτι δέ, σύν τῷ χρόνῳ προιόντι, όλόκληρη κλάδοι τῆς ύπατικῆς έξουσίας άπεσπάσθησαν άπ' αὐτῆς· οὕτως άπεσπάσθη ή τιμητεία (censura) τό 443 π. Χ. και ή πραιτωρεία (ὅπ' ήν περιελαμβάνετο ή τῆς δι- καιοσύνης διανομή) κατά τό 306 π. Χ. (42). 'Αλλ' έν πᾶσι τούτοις οι ύπατοι διέμενον ως άνώτατοι άρχοντες, και πάντες οι άλλοι άρχοντες εκτός τών δημάρχων, ήσαν ύποχρεωμένοι να ύπακούωσι τοίς προστάγμασιν αὐτῶν, και να δεικνύωσι προς αὐτούς μέγιστον σεβασμόν, θεωρουμένους έτι ως άντιπροσώπους τῆς βασιλικῆς έξουσίας (42).

Τῆν φύσιν τῆς έξουσίας τών ύπάτων ανάγκη να διαιρέ- σωμεν εις δύο μέρη, καθόσον οι ύπατοι ήσαν συγχρόνως οι άνώ- τατοι τῆς πολιτείας άρχοντες, και οι άνώτατοι του στρατου διοικηταί.— (Οι ύπατοι, λέγει ο Πολύβιος (43), προτου μὲν » εξέχουν τά στρατόπεδα, παρόντες έν 'Ρώμῃ, πᾶσιν εισὶ κύριοι » τῶν δημοσίων πράξεων· οι τε γάρ άρχοντες και λοιποὶ πάντες » ύποτάττονται και πειθαρχοῦσι τούτοις, πλην τών δημάρχων » εις τε την σύγκλητον οὔτοι τάς πρεσβείας άγουσι· προς δέ » τοίς προερισμένοις, οὔτοι τά κατεπιγόντα τῶν διαβουλίαν άνα- » διδόσιν, αὐτοί τον όλον χειρισμόν τῶν δογματικῶν έπιτελοῦσι » και μὲν οσα δεῖ διὰ του δήμου συντελεσθαι τῶν προς τās » κοινὰς πράξεις άνηκόντων, τούτοις καθήκει φροντίζειν, και άνά- » γειν άει τās εκκλησίας, τούτοις εισφέρειν τά δόγματα, τούτοις » βραβεύειν τά δοκούντα τοίς πλείοσι. » — 'Απλωῶς δ' εἶπειν άπας » ο τῆς πολιτείας έσωτερικός διοργανισμός έκειτο υπό την ύψιστην

(35) Liv. vii, 42.
(36) Liv. x, 15.—Cicero Brut. 14.
(37) Liv. xxvii, 34. xxix, 42.
(38) Cicero pro Planc. 25.— Paul. Diac. p. 136.—Διονύς. Δ'. 76.
(39) Consulares, οι διεκθόντες· το ύπατικόν αξίωμα.
(40) Suetonio Caes. 76, 80. Nero, 15.— Δίων Κάτ. ΜΓ'. 46—Ma- crob. Sat. ii, 3.
(41) Διονύς. Ε. I.
(42) Πάλιν όμως οι ύπατοι διέλειπον διανομῆς τῆς δικαιοσύνης έν ποινικῆς περιπτώσεσιν όσάκις εκκαλούντο εις τούτο διὰ συγγλητικῶν δόγ- ματος. βλ. Cicero Brut. 32.— Liv. xxxix, 47, etc. xli, 9.
(43) Πολύβ. Γ'. 11.— « ότε εις την εις ύπάτων άνευσαίμεν έ- ζουσίαν, τελείως μοναρχικῶν έφάνητ' είναι και βασιλικῶν... » — πρβλ. Cicero de leg. iii, 3.—
(43) Γ'. 12. (2—3).

αὐτῶν έφορεία· όπως δέ δοθῇ βαρύτερη τις εις την εκτελεστικην | αὐτῶν δύναμιν, οι ύπατοι είχαν προσέτι τό δικαίωμα να κα- | λῶσι και να φυλακίζωσι τούς παραγοποιούς (44), δι- | καίωμα περιοριζόμενον μόνον υπό τῶ δικαίωματος τῆς έφέσεως | κατά τῆς άποφάσεως αὐτῶν. Η έξουσία δ' αὐτῶν του επιβάλ- | λειν ποινὰς εξετεινετο και επί τών ύποδεστέρων έπίσης άρχόντων.

Τά έξωτερικά τῆς ισχύος αὐτῶν ταύτης σημεία, συγχρόνως δέ και τά μέσα, δι' ὧν εξήσχυον αὐτήν, ήσαν δώδεκα βαδδούχοι μετά τών βίβδων, άνευ τῶν όποιῶν οὐδέποτε έφάνετο δημοσία ο ύπατος (45), και οιτινες προπορεύοντο αὐτου κατά σειράν ο εις κατοπιν του άλλου (46). Έντός τῆς πόλεως όμως οι πε- λέκεις δὲν έφάνιντο προσδεμένοι εις τās βίβδους· κανονι- σμός τις ως προς τό άντικειμένον τούτο λέγεται εισαχθεῖς παρά του Ουαλερίου Ποπλικόλα (47), στενώτατα συνδεόμενος μετά του δικαίωματος του εκκαλεῖν τās τῶν ύπάτων άποφάσεις, και μη έφαρμοζόμενος έπομένως μήτε επί του δικτάτορος μήτε επί τῶν δεκαδρχῶν. Αφου δέ ή έφεσις (pronocatio) μόνον έντός τῆς πόλεως και χιλίων βημάτων περιφερείας έπετρέπετο, δυνάμει έπίσης να συμπεράνωμεν ότι και οι πελέκεις δὲν έπφαινοντο επί τῶν δεσμῶν τῶν βίβδων έντός τῶν αὐτῶν όρίων, όπερ συμ- φωνεῖ προς τό γεγονός, ότι οι ύπατοι επανακάμπτοντες εκ του πολέμου έφάνιντο μετά τῶν πελέκειν αὐτῶν μόνον μέχρι του Αρείου πεδίου (Campus Martius), έν αὐταίς τὰς πόλεις τῆς 'Ρώμης· καθότι είχαν, ως είπομεν, οι ύπατοι και την άνωτάτην στρατι- τικην διοίκησιν, παύσαν όμως έντός τῆς πόλεως.

(44) Vocatio και prensio. Cic. in Vat. 9. p. Donc. 41.
(45) Liv. xxv, 17. xxvii, 27. Val. Max. i, I, § 9. πρβλ. Liv. vi, 34. xxxix, 12.
(46) Liv. xxiv, 44. Val. Max. ii, 2 § 4.
(47) Διονύς. Ε. 75. i. 19.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Τό επί τών 'Εκκλησιαστικῶν και τῆς δημοσίας 'Εκπαιδύσεως 'Υπουργείον.

Κανονισμός τών χρεῶν τῶν έπιστάτων και ύπερῶν τῶν Γυμνασίων και Σχολείων.

Θεωρούντες, ότι ένεκα τῆς έλλείψεως κανονισμοῦ διαγράφοντες τά χρεῖα τῶν τῶν Γυμνασίων και τῶν Σχολείων του Κράτους έπιστα- τῶν και ύπερῶν, συνέθεσαν πολλὰ άταξία έν αὐτοίς.

Θεωρούντες, ότι μαχρισῶ κανονισθῶσι τά περι τούτων όριστικῶς άναγκαιότατον είναι ν' άνακληρώσωμεν την έλληνικήν ταύτην διὰ προ- σωρισῶ τινος κανονισμοῦ, διατάσσωμεν, μετά γνωμοδότησιν τῶν έν- ταῦθα Γυμνασάρχων και Σχολαρχῶν, ως έπειτα.

Γενικοί όρισμοί

Άρθρ. 1. Οι παρά τοίς Γυμνασίοις και τοίς Σχολείοις του Κρά- τος έπιστάται και ύπερῆται ύπάγονται εις τον άρμόδιον Γυμνασάρ- χην ή Σχολάρχην και υπό τῆς άμέσεως διαταγῆς αὐτου διατελοῦσιν. Έχουσι δέ τό χρέος να φροντίζωσι περί τῆς έν τοίς διδαστηρίοις εὐ- ταξίας και περί τῆς καθάρτητος αὐτῶν, ως έν τοίς έφεξῆς λεπτο- μερέστερον ο παρὸν κανονισμός διαγράφει.

Περί τών χρεῶν τῶν 'Επιστάτων

Άρθρ. 2. Οι έπιστάται όφείλουσι α) να εκτελῶσι προθύμως και άγογ- γύστως πᾶσαν διαταγήν, ίδίως μὲν του Γυμνασάρχου ή Σχολάρχου, έπειτα δέ και τῶν λοιπῶν Καθηγητῶν, ή Διδασκάλων, άφορώσαν την ύπηρεσίαν.

β) Να επιβλέπωσιν εις την διαγωγήν τῶν μαθητῶν, και έντός και εκτός του Γυμνασίου ή του Σχολείου, και όσάκις εύρίσκουσι ταύτην αληθῶς επιλήψιμον, να καταγγέλλωσιν αὐτήν εις τον Γυμνασάρχην ή Σχολάρχην.

γ) Να άνακαλῶσιν άνευ θορύβου και βίας εις εὐταξίαν τούς μαθη- τὰς έντός του καταστήματος πρό τῆς έναρξεως τῶν μαθημάτων, κατά τῆ μεσολαβούσιν διαλείμματα και κατά την διάλειψιν αὐτῶν· τούς δέ μετά πρώτην και δευτέραν πρόσκλησιν έπιμένοντας εις την άταξίαν να καταγγέλλωσιν εις τον Γυμνασάρχην ή τον Σχολάρχην, και έν άποσίε τούτου, εις τον παρὸν Καθηγητήν ή διδασκαλον.

δ) Να φροντίζωσι περί τῆς καθαρῆς και άπροσωπολήπτου εκτέλε- σης τῶν επιβαλλομένων εις τούς μαθητὰς ποινῶν, κατά τό είδος και την διάρκειαν αὐτῶν.

ε) Να προμηθεύωσι, κατά παραγγελίαν του Γυμνασάρχου ή Σχο- λάρχου, τό διὰ τό Γυμνάσιον ή τό Σχολεῖον άπαιτούμενον ύλικόν.

Περί τών χρεῶν τῶν ύπερῶν

Άρθρ. 3. Οι ύπερῆται όφείλουσι α) να σφράνισωσι και καθαρῶς και καθ' έκάστην, μετά τό τέλος τῶν μαθημάτων, όλον τό κατάστημα, τούτέστι τά δομῆματα τῶν παραδόσεων, τούς προδόμεους, τούς άπο- πάτους, την αὐλήν, και να πλύνωσιν αὐτό δις, ή, τούλάχιστον, άπαξ του μηνῆς, ως περί τούτου διατάσσονται παρὰ του Γυμνασάρχου ή Σχολάρχου.

β) Να άεριζώσιν όλα τά δομῆματα του Καταστήματος· μίαν ώραν πρό τῆς έναρξεως και μετά την λαζην τῶν μαθημάτων, άνοίγοντας και κλειόντας τās θύρας και τά παράθυρα ασφαλῶς και μετά προσο- χῆς, και να καθαρῶσιν πᾶσαν προίαν όλας τῆς εῶρας, θρανία κλπ.

Περί τῶν εις τούς έπιστάτας και τούς ύπερῆτας κοινῶν χρεῶν

Άρθρ. 4. Οι έπιστάται και ύπερῆται όφείλουσι α) Να προσφέρω- ται εις όλους τούς μαθητὰς μετά ήσύνητος και εὐσημοσύνης, προ- σέχοντες να μην εκφεύγῃ του στόματός των οίσοδήποτε λόγοι όνει- διστικῆς ή χλευστικῆς, και να μη δίδωσιν άφορμὰς εις άσεμνότητα και άπρεπείς γέλωτας.

β) Να παρευρίσκονται κατά τās εργασίμους ήμέρας έν τῷ Γυμνα- σίῳ ή τῷ Σχολείῳ μίαν ώραν πρό τῆς έναρξεως τῶν μαθημάτων, και να διακινῶσιν έν αὐτῷ άνελλιπῶς καθ' όλην την διάρκειαν τῶν πα- ραδόσεων, και μετά τό τέλος αὐτῶν, εάν ποτε ή ανάγκη τῆς ύπερ- σίας τό καλεσῇ μόνον δέ άδεία του Γυμνασάρχου ή του Σχολάρ- χου εξέρχονται του Καταστήματος.

γ) Να συμβοηθῶσιν άλλήλους εις την εκπλήρωσιν τῶν χρεῶν εκάτερον.

δ) Να προσέχωσιν, ώστε να μη προκύπη εις τό κατάστημα μη- δεμίαι ζημία, οίον θραύσις βέλων, άπόλεια κλειδῶν και τῶν τοιού- των, εξ άπροσεξίας ή αμελείας αὐτῶν, ή και άταξίας μαθητου, τον έποσον δὲν έφρόντισιν, ν' άνακαλύψωσιν. άλλως είναι συνυπεύθυνοι διὰ πᾶσαν τοιαύτην ζημίαν.

ε) Να υποδέχονται, όσον τό δυνατόν περιποιητικότερον, τούς ερ- χόμενους πρός έπίσκεψιν του καταστήματος ξένους, ή τούς ζητούντας πληροφορίας γονεῖς ή κηδεμόνας τῶν μαθητῶν, και έν κατεπιγούση μὲν ανάγκη να γνωστοποιώσιν άμέσως τούτο προς τον άρμόδιον κα- θηγητήν ή διδασκαλον εὐσήμως· άλλως δέ να άναγγέλλωσιν εις αὐ- τούς εὐσήμως την ώραν, καθ' ήν λήγει τό μάθημα, και δύνανται να λάβωσι τās άπαιτούμενας πληροφορίας. Να τούς εισάγωσι δέ, εάν οὔτοι ζητήσωσιν, εις την κατάλληλον παράδοσιν, προσφέροντες και ε- δραν εις αὐτούς.

ζ) Να έννοηῇ εις εξ αὐτῶν, όστις κριθῇ υπό του Γυμνασάρχου ή Σχολάρχου καταλληλότερος, έν τῷ καταστήματι, προς πλειοτέραν έ- πίδωσιν και ασφάλειαν αὐτου, μη δυνάμενος να παραλάβῃ και σύνοικον άνευ άδείας του Γυμνασάρχου ή Σχολάρχου.

Άρθρ. 5. Απαγορεύεται, επί ποινή άποβολῆς, εις άμφοτέρους τό λαμβάνειν παρ' όποιουδήποτε τῶν μαθητῶν οίονδήποτε δῶρον εις οι- ανδήποτε εποχήν του σχολαστικού έτους.

Άρθρ. 6. Ο άρμόδιος Γυμνασάρχης ή Σχολάρχης έν περιπτώσει πα- ραβάσεως άρθρου τινός του παρὸντος κανονισμοῦ, έν τῷ δὲν διατάσσ- ται βρητή περί τῆς παραβάσεως αὐτου ποινή, τό μὲν πρώτον παραινεί, τό δέ δευτέρον επιπλήττει και τέλος καταγγέλλει τον ένοχον έπιστάτην ή ύπερῆτην εις τό ύπουργείον, εις θ άνήκει να λαμβάνῃ κατ' αὐτου ά- νόλογον προς την παράδοσιν μέτρον.

Η εκτέλεσις του παρὸντος κανονισμοῦ άνατίθεται εις τούς Κυρίους Γυμνασάρχης και Σχολάρχης.

Αθήναις τῇ 26 Ιανουαρίου 1856.

Ο επί τῶν 'Εκκλησιαστικῶν και τῆς δημοσίας 'Εκπαιδύσεως 'Υπουργός Χ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΛΙΟΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ 25 Ἰανουαρίου.

«Καὶ εἶπε πᾶς ὁ λαὸς Ζήτω ὁ Βασιλεὺς — καὶ ἀνέβη πᾶς ὁ λαὸς ὀπίσω αὐτοῦ. καὶ ἐχώρευον ἐν χοροῖς καὶ εὐφραίνόμενοι εὐφροσύνην μεγάλην.» (Γ. Βασιλειῶν Κεφ. Α. ς. 1).

Τοῦ ἑλληνικοῦ γένους νοημονέστερον ἄλλο οὐδὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ μόνος γνωρίζων ποῦ τὸ ἀληθές αὐτοῦ συμφέρον κεῖται καὶ ἐπιτυχῶς αὐτὸ θηρεύει ἐστὶν ὁ Ἕλληγ, μόνος ὁ Ἕλληγ. Αὐτὸς ἐτήρησεν ἀναλλοίωτον τὴν θρησκείαν αὐτοῦ διὰ πολλῶν δουλείας αἰώνων, ἐφύλαξε τὴν γλῶσσαν, καὶ ἀμετάβλητον τὴν φιλοτιμίαν· δὲν ἀπέβαλε τὴν ἰδέαν τῆς ἰδίας ἐθνικότητος, καὶ δὲν ἀπώλεσε τὸν γενετικὸν αὐτοῦ σύνδεσμον. Σήμερον δὲν ὑπάρχουσι πολλὰ ἔθνη ὑπάρξαντά ποτε· ἀρχαιότεροι τούτων εἰς ἔθνος γενόμενοι οἱ Ἕλληγες ἐπέζησαν πᾶσι καὶ ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος ἐνηγκαλισμένοι ἀδελφοὶ ὑποστήσονται τὴν μοῖραν τοῦ κόσμου· ἐν τῇ τηρήσει τῆς ἐθνικότητος αὐτοῦ, τῆς γλώσσης, τοῦ ἥθους, εἶδε τὸ συμφέρον αὐτοῦ, τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἀρχαίας δόξης, τὴν ἐξοχὸν καὶ περιφανῆ ἐν τῷ κόσμῳ θέσιν· ἐτήρησε ταῦτα καὶ ἰδοὺ ἀπὸ τοῦ 1821 βαδίζει θαρρᾶλῶς ποδὶ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ· ἐγένετο εἰς βασιλεῖον τῷ 1833 ἐλάχιστον μέρος τῆς κληρονομίας αὐτοῦ· ἐτέθη αὐτῷ μονάρχης ἐγαθός, ἐνάρετος, ζῶν διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸ εὖ εἶναι τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ καὶ εἰς τοῦτο διὰ πάσης θυσίας ἐργαζόμενος (1)· ὁ νοήμων Ἕλληγ δὲν ἐβράδυνε νὰ γνωρίσῃ τὰ προτερήματα τοῦ Βασιλέως αὐτοῦ, ἐξετίμησε τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, ἐμέτρησε τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ, κατενόησε τὰς μερίμνας αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς ἑαυτοῦ καρδίας ἠσθάνθη τὰς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους δόξνας, ἃς πολλάκις ὑπέστη ὁ φιλόστοργος οὗτος πατήρ τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων. Ἠγάπησε διὰ ταῦτα τὸν Βασιλέα, διατηρεῖ ἀσάλευτον τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας, ἀπαρμπούνηται τὴν λατρείαν· ἐγένετο ὁ Βασιλεὺς ἡ ἐστία πρὸς ἣν συγκεντροῦνται αἱ ἀκτίνες πασῶν τῶν ἑλληνικῶν καρδιῶν, καὶ ἐξ ἧς λαμβάνουσιν αὐταὶ ζωτικότητα. Διὰ ταῦτα ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευσίως τοῦ Βασιλέως πανηγυρίζεται ἀεὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ, αὕτη ἐστὶν ἡμέρα σωτηρίας· καὶ ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ αὐτοῦ ἀγάλλεται τὸ πνεῦμα, καὶ εὐφραίνεται ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ.

(1) Ἄσμενοι καὶ ἀνεγνωσάμεν καὶ δημοσιεύομεν τὰς ἐξῆς σημειώσεις περὶ τῶν βασιλέων ἡμῶν ἐν τῇ δευτέρῳ τῷ 1855 ἐν Ἀμερικῇ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Felton περιηγήσει τοῦ λόρδου Carlisle, προσηθείας παρὰ τοῦ ἐκδότου τούτου ἐπὶ μακρὸν πρὸ ὀλίγου ἐν Ἀθήναις διατρίψαντος. Ἐν σελίδι 244 ὁ λόρδος Carlisle λέγει ὅτι ἡ ὁμιλία τῆς Βασιλίσσης (Ἀμαλίας) ἐστὶ πλήρης ζωηρότητος καὶ εὐφρίας, καὶ ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐστὶ πάντως νοήμων ἀνὴρ. — Ἐνταῦθα ὁ καθηγητὴς Felton ὑποσημειοῖ τὰ ἐξῆς α ὁ Βασιλεὺς Ὄθων λίαν ἐσφαλμένως εἰκονίσθη ὑπὸ περιηγητῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων τῆς δυτικῆς, Εὐρώπης. Ἡ ἀφελῶς ὑπὸ τοῦ λόρδου Carlisle περιγραφείσα ἐντύπωσις, ἣν ἐνεποίησεν αὐτῷ, ἐστὶν ἀναντιρρήτως ἀληθής. — Ἡ Ἑλλάς ὑπὸ τὸν Βασιλέα Ὄθωνα, ἰδίως δὲ ἀπὸ τοῦ 1843, γέγονεν ἐλευθέρη χώρα καὶ ἐμφαντικώτερον οὕτως ἢ πᾶν ἄλλο ἔθνος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἠπείρου. Προσηματικῶς ὁ Βασιλεὺς Ὄθων ἐστὶ νοήμων καὶ εὐμουσὸς ἡγεμὼν· ὁμιλεῖ διαφόρους γλώσσας καὶ κέκτηται πολλὰς γνώσεις· διατελεῖ λίαν φιλόπινος ὦν καὶ ἐπιμελής εἰς τὰς δημοσίας ὑποθέσεις, λίαν δὲ εὐσεβὴς περὶ τὰ θεῖα. Οὐδὲν ἐλάττωμα, οὐδεμίαν ἀταξίαν ἐπέπλωσε τὴν νεότητά αὐτοῦ, οὐδ' εἰς τὴν αὐλήν αὐτοῦ ἐπεπόλασεν. Οὐδένα ἔχω δισταγμὸν ὅτι ἐστὶν ἀφωσιωμένος ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας εἰς τὸν τόπον εἰς ὃν ἐκλήθη νὰ βασιλεύσῃ. Ἐστὶν εἰς ἐλεήμων πρὸς τοὺς πτωχοὺς, οἵτινες οὐδέποτε ἀποθάλονται τῶν πυλῶνων τοῦ ἀνακτόρου ὑπὸ σισιπῶν γλίστρων. Αἱ περὶ ἐξοικονομήσεως αἰτήσεις αὐτῶν ἀκούονται εὐσηχημένως καὶ συμπαθῶς· εἰς τυχῆτας ἐξοδύεται μέγα μέρος τῶν καθημερινῶν αὐτοῦ δαπανῶν· ἐπὶ τῆς τελευταίου ἐπισκεψάσης τρομερᾶς χολέρας, ὅτε πάντες σχεδὸν ὅσοι ἠδύνατο ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς πόλεως, ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασιλίσσα ἔμειναν γενναίως εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν ἐμψυχούντες καὶ παρακινούμενοι τὸν δυστυχεῖ λαόν, καὶ μετὰ πολλῆς ἐλευθεριότητος συνεισφέροντες πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ. Ἡ βασιλίσσα οὐ μόνον κάλλος, ἀλλὰ καὶ ῥόπλος ἐπιχαρίτου καὶ θελκτικῶς ἔχει, μεγάλην δὲ νοημοσύνην καὶ ἐργον πνεῦμα.»

— Ὁ Ὑπουργὸς τῆς παιδείας Κ. Χ. Χριστόπουλος, ἀντὶ νὰ ἐνεργῇ ἐν μέσῳ τοῦ σχολικοῦ ἔτους παύσεις, μεταθέσεις καὶ ἀκαίρους προβιβασμοὺς μὴ ὑπαγορευόμενα ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς ὑπηρεσίας, λυμαντικὰ δὲ τῆς προόδου τῶν μαθητευομένων ἀποδειχθέντα, ἀσχολεῖται ἐνδελεχῶς εἰς διοργανώσιν κατασκευασμάτων εἰκῆ καὶ ἀτελῶς μέχρι τοῦδε ἐνεργουμένων· καὶ δὴ ἐπ' ἄλλοις ὥρισεν ἤδη τὰ μὴ ἐπισήμως εἶτι ὠρισμένα καθήκοντα τῶν ἐπιστατῶν καὶ ὑπηρετῶν τῶν τε Γυμνασίων καὶ τῶν Σχολείων· ἀκούομεν δὲ ὅτι παρασκευάζει ἤδη καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἔργα, ἀφ' ἧς ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ τὴν διάταξιν τῶν προσωπικῶν ζητημάτων.

— Ὁ αἰθιοπίσκος θεράπων τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης ἀσπασθεὶς αὐτοπροαιρέτως τὸν χριστιανισμὸν καὶ κατηχηθεὶς ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀργολίδος, ἀναδόχου γενομένου τοῦ αὐλάρχου κυρίου Νοταρᾶ ὀνομάσαντος αὐτὸν Μάρκον.

Πολλοὶ δὲν ἐννοοῦσι διατὶ τὰ κατ' εὐθείαν εἰς Σεβαστούπολιν πλέοντα πλοῖα λαμβάνουσι φορτίον ἐλαφρότερον πρὸ ἐν κατέπλεον ταῦτα εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἢ διατὶ ἐλαττοῦσι τὸ φορτίον τῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν προτοῦ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν. Ἰδοὺ ὁ λόγος· τῆς πυκνότητος τῶν ὑδάτων τῶν διαφόρων θαλασσῶν οὐσῆς μᾶλλον ἢ ἥττον ἰσχυρᾶς, τὰ πλοῖα ὅσα διαπλεύουσιν αὐτὰς βυθίζονται μᾶλλον ἢ ἥττον ἀναλόγως τῆς πυκνότητος ταύτης. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πυκνότης αὕτη προέρχεται ἐκ τ. ὑ ἐν συνθέσει τοῦ ὕδατος περιεχομένου ἄλατος, ἐξάγεται ἐντεθεν ὅτι ὅσα πλείωτερον τὸ ὕδωρ εἶναι ἄλμυρον, τόσα περισσότερον εἶναι πυκνόν· ἐπομένως παρουσιάζει περισσότεραν μονιμότητα εἰς τὸ πλοῖον, βυθιζόμενον ὀλιγώτερον καὶ δυνάμενον νὰ δεχθῇ φορτίον μεγαλύτερον. Ἀφ' ἐτέρῳ ἐπειδὴ εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἰστιῶν δὲν συντελεῖ ὀλίγον εἰς τὸν βυθισμὸν τοῦ πλοίου, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ἐντεθεν ὅτι ὅσον πλείωτερον ἄλμυρον ὑπάρχει ὕδωρ, τόσα περισσότερα ἰστιᾶ δύνανται τις νὰ ἐξαγάγῃ, ἄνευ φόδου ὅτι θὰ βυθίσθῃ τὸ πλοῖον πολὺ, διὰ νὰ πλεύσῃ ὑπὸ πῆνυμον, ἐπειδὴ τὸ πλοῖον εὐρίσκει οὕτω κἀνήσιν στερεωτέραν. Ὅσῳ τῆς Μαύρης Θάλασσης οὐσῆς δεκαεξάκι· ἥττον τῆς μεσογείου ἄλμυρᾶς, πλοῖον ἀποπλέον ἐκ Τουλόνης ἢ Μασσαλίας διὰ Κωνσταντινούπολιν πρέπει νὰ παραλάβῃ ὀλιγώτερον φορτίον τοῦ πλοίου τὸ ὅποιον πλείον κατευθεῖται εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον ἐν προτίθειαι νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἀζορικὴν, οὐσαν δεκαοκτάκι· ἥττον τῆς Μεσογείου ἄλμυρᾶς.

Γνωστὸν ὑπάρχει ὅτι ἡ Μεσογείος εἶναι δις ἄλμυροτέρα τοῦ Ἰσπεκνοῦ, ἀπᾶξ πλεον τῆς Ἀδριατικῆς, πεντάκις πλεον τῆς Κασπίας Θάλασσης, δωδεκάκις πλεον τῆς Ἰονίου Θάλασσης καὶ δεκαεπτάκις πλεον τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ.

Ἡ Νεκρὰ Θάλασσα περιέχει πλείωτερον τῶν ἄλλων θαλασσῶν ἄλατος· βεβαιούται ὅτι 1000 χιλιόγραμμα ὕδατος τῆς θαλάσσης ταύτης περιέχουσι 267 χιλιόγραμμα ἄλατος καὶ μαγνησίας.

(Ἐκ τῆς Ἀμαλθείας.)

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κατὰ τοῦ Γ. Χρυσοβέργου καταγγελίας μου ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς εἰς φυλλάδιον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ὁ ΣΚΑΡΑΤΟΣ, Εἰ ΚΑΤΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗΝ, καὶ πωλεῖται λεπτῶν 75.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἰανουαρίου 1856.

Σ. Α. Ευζάντιος.

ΕἰΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τῶν συνδρομητῶν τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν ὀλιγίστοί τινες, προτιθέμενοι πάντως νὰ στερήσωσι τὴν ἔρημ. τῶν φιλομαθῶν τῆς αὐτῶν ὑποστηρίξεως, ἐσπευσαν νὰ ἐπιστρέψωσιν ἡμῖν τὰ τελευταία φύλλα. Μηδενὸς τῆν ζημίαν ἐπιθυμοῦντες, εἰδοποιούμεν αὐτοὺς ὅτι μὴ δυνήθητες νὰ ἐκδώσωμεν τὸν ὠρισμένον ἀριθμὸν τῶν τοῦ Γ'. ἔτους φύλλων, δηλ. 48, ἔτε τετρακτίου τοῦ μηνὸς ὑποχρεωμένοι ὑπὸ τῆς ἀγγελίας ἡμῶν νὰ ἐκδίδωμεν τὸ φύλλον, παρατείνωμεν ἀνάγκη τὸ Γ'. τοῦτο ἔτος μέχρι τῆς 28 προσεχούσης Φεβρουαρίου, καὶ ἀρχόμεθα τοῦ Δ'. ἔτους, θεοῦ θέλοντος καὶ συνδρομητῶν εὐδοκούντων, ἀπὸ τῆς Α'. Μαρτίου. Ὅθεν οἱ ἐγγεγραμμένοι ἤδη συνδρομηταὶ τοῦ Γ'. ἔτους θέλουσι κρατεῖν τὰ φύλλα ὡς ἀνήκοντα αὐτοῖς μέχρι ἀριθμοῦ 152, τὴν 28 Φεβρουαρίου ἐκδοθησάμενοι, ὅτε λήγει ὡς εἴρηται τὸ Γ' ἔτος. Καλὸν δὲ νομίζομεν νὰ ἐνθυμηθῶσι νὰ στείλωσιν ἡμῖν καὶ τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς, χωρὶς νὰ περιμῆσωσιν ἐπιστολάς καὶ προσκλήσεις ὑποδουλῶσας ἡμᾶς εἰς ἔξοδα. Περὶ τοῦ Δ'. ἔτους θέλομεν ἐκδῶσαι ὅσονοῦποι ἰδίαν ἀγγελίαν, ἐν ἣ θέλομεν διαγράψαι τὰς ὑποχρεώσεις καὶ ἡμῶν καὶ τῶν συνδρομητῶν.

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

(Ὅδὸς Αἰόλου ἀριθ. 337, πλησίον τοῦ Γενικ. Ταχυδρομείου)